

ἑκαστον· καὶ σχοινία δυνατώτατα, χονδρὰ ὡς σπάγγοι, προσηρμόσθησαν διὰ πολλῶν ἀγκιστρῶν εἰς τὰ δέματα μὲ τὰ ὅποια οἱ μηχανικοὶ ἐπερίζωσαν τὸν λαιμόν μου, τὰς χεῖράς μου, τὰ σκέλη μου, καὶ ὅλον μου τὸ σῶμα. Ἐννεακόσιοι δὲ ἄνδρες, οἱ εὐρωστότεροι τῶν ἄλλων, ἤρχισαν νὰ σηκόνουν τὰ σχοινία διὰ πολλῶν καρτερίων προσηρμόσθεντων εἰς τοὺς πασσάλους· καὶ οὕτως, εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν τριῶν ὥρων, ἀνυψώθη, ἐτοποθετήθη, καὶ ἐδέθη εἰς τὴν μηχανήν. Ὅλα ταῦτα τὰ ἔμαθα ἔπειτα, διότι, ἐνῶ ἐγίνοντο, ἤμην θυθισμένος εἰς ὕπνον βαθύτατον. Χίλιοι πεντακόσιοι ἴπποι, οἱ μεγαλύτεροι τῶν αὐτοκρατορικῶν σταύλων, ὑψηλοὶ τέσσαρας καὶ ἡμισυ περίπου δακτύλους, ἐξεύχθησαν εἰς τὴν ἄμαξαν, καὶ μ' ἐσυραν πρὸς τὴν πρωτεύουσαν, ἀπέχουσαν χίλια περίπου ἐδικὰ μου βήματα.

Ἐταξειδεύαμεν ἤδη τέσσαρας ὥρας, ὅταν συμβάν τι γελοῖον μ' ἐξύπνισεν αἰφνιδίως. Οἱ ἥνιοχοι εἶχαν σταθῇ ὀλίγον κατὶ νὰ διορθώσουν, καὶ τότε δύο τρεῖς τῶν κατοίκων, περιεργίᾳ φερόμενοι, ἠθέλησαν νὰ κυττάζουν ἐκ τοῦ πλησίον τὸ πρόσωπόν μου κοιμωμένου· ἐπλησίασαν λοιπὸν ἡττοχα, καὶ εἰς ἐξ αὐτῶν, λοχαγὸς τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, ἔμβασεν ἀρκετὰ τὴν λόγχην του εἰς τὸν ἀριστερόν μυκτῆρά μου· τοῦτο ἐγαργάλισε τὴν μύτην μου, μ' ἐξύπνισε, καὶ μ' ἔκαμε νὰ παρμισθῶ τρεῖς. Ἐπεριπατήσαμεν πολλὴ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ τὴν νύκτα ἐσταθμεύσαμεν μὲ πεντακόσιους φρουροὺς, τοὺς μὲν φέροντας φανάρια μεγάλα, τοὺς δὲ τόξα καὶ βέλη, ἐτοιμοὺς νὰ τοξεύσουν κατ' ἐμοῦ ἂν ἔκαμνα τὸ παραμικρὸν κίνημα. Τὴν ἐπαύριον, ἀνατείλωντος τοῦ ἡλίου, ἠκολουθήσαμεν τὸν δρόμον μας, καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐφθάσαμεν ἑκατὸν βήματα μακρὰν τῶν πυλῶν τῆς πόλεως. Ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ὅλη ἡ αὐλή του ἐξῆλθαν νὰ μᾶς ἰδοῦν· ἀλλ' οἱ μεγιστάνες τοῦ βασιλείου κατ' οὐδένα τρόπον δὲν συγκατετέθησαν νὰ ῥιψοκινδυνεύσῃ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἀναβαίνουσα ἐπὶ τοῦ σώματός μου, καθὼς ἄλλοι πολλοὶ τολμήσαντες ἀνέβησαν.

Εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐστάθῃ ἡ ἄμαξα, ἦτον ναὸς ἀρχαῖος, ὁ μεγαλύτερος τοῦ βασιλείου, ὅστις, μινυθεῖς ὀλίγα ἐτη πρότερον ἀπὸ μαιφονίαν, ἐθεωρεῖτο, κατὰ τὴν πρόληψιν τῶν λαῶν ἐκείνων, ὡς βέβηλος, καὶ διὰ τοῦτο τὸν μετεχειρίζοντο εἰς διαφόρους ἄλλας χρήσεις. Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ καταλύσῃ εἰς τὸ εὐρύχωρον ἐκεῖνο οἰκοδόμημα. Ἡ πρὸς βορρᾶν μεγάλη πύλη ἦτον τέσσαρας πόδας ὑψηλὴ, καὶ πλατεῖα σχεδὸν δύο· ἐκατέρωθεν δὲ τῆς πύλης ἦσαν δύο παράθυρα μικρὰ, ἐξ δακτύλους ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους. Εἰς τὸ ἀριστερὸν λοιπὸν παράθυρον οἱ σιδηρουργοὶ τοῦ βασιλείου ἐδεδαν ἐνενήκοντα καὶ μίαν ἀλύσεις, ὁμοίας μὲ τὰς τοῦ ὥρολογίου εὐρωπαϊκᾶς κυρίας, καὶ τόσον σχεδὸν πλατείας· τὰς ἀλύσεις ταύτας, ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκρην, ἔδεσαν εἰς τὸ ἀριστερὸν σκέλος μου μὲ κλεῖθρα κρε-

μαστὰ τριάνκοντα ἔξ. Ἀπέναντι τοῦ ναοῦ τούτου, εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς λεωφόρου, καὶ εἰκοσι βήματα μακρὰν, ἦτον πύργος ὑψηλὸς πέντε τοῦλάχιστον πόδας· ἐκεῖ ἔμελλε ν' ἀναβῇ ὁ βασιλεὺς μὲ πολλοὺς τῶν μεγιστάνων τῆς αὐλῆς του, ὥστε νὰ μὲ βλέπουν ἐν ἀνέσει. Οἱ συρρέουσιντες νὰ μὲ ἰδοῦν κάτοικοι τῆς πόλεως, ἦσαν ἐπέκεινα τῶν ἑκατὸν χιλιάδων· καὶ, μὲ ὅλην τὴν φυλάττουσάν με φρουράν, νομίζω ὅτι τοῦλάχιστον δέκα χιλιάδες θ' ἀνέβαιναν διαδοχικῶς διὰ κλιμάκων εἰς τὸ σῶμά μου, ἂν δὲν ἐδημοσιεύετο ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἀπαγορεύουσα τοῦτο ὑπὸ ποινὰς αὐστηράς. Ἀπερίγραπτος εἶναι ὁ θόρυβος καὶ ἡ ἀπορία τοῦ λαοῦ, ὅταν μὲ εἶδεν ὄρθιον καὶ περιπατοῦντα· διότι αἱ ἀλύσεις τοῦ ἀριστεροῦ μου ποδὸς ἦσαν ἐξ περίπου ποδῶν μήκους, ὥστε εἶχα τὴν ἐλευθερίαν νὰ περιπατῶ δώδεκα πόδας. (Ἀκολουθεῖ.)

ΚΕΣΚ.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ.

Ἡ Ἐλισάβετ, θυγάτηρ Ἑρρίκου τοῦ Η' καὶ τῆς δουσυχῆς Ἄννης Βολέυνης, ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1533, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τὸ 1558, εἰκοσιπενταετῆς τὴν ἡλικίαν, καὶ ἀπεβίωσε τὸ 1602, τὸ ἑβδομηκοστὸν αἶγους αἶτος, καὶ βασιλεύσασα τεσσαράκοντα πέντε ἐτη.

Ἡ περιώνυμος αὕτη γυνὴ διετέλεσε μέγα μέρος τῆς ζωῆς της εἰς τὴν ἐξοχήν καὶ τὴν μοναξίαν, ἀφιερω-

θεῖα εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας, τῆς ἱστορίας, τῆς πολιτικῆς καὶ τῶν παλαιῶν καὶ νεωτέρων γλωσσῶν. Λέγουσιν ὅτι, ὅποτε ἀνέβη εἰς τὸν Θρόνον ἀπὸ τῆς ἀπροετοίμαστος ἑλληνιστῆς, εἰς λόγον προσλαλήθεντα αὐτῇ ἐν τῇ διαλεκτῇ ταύτῃ ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς καμβριγίας· εἶναι δὲ βέβαιον, ὅτι ἀπεκρίθη λατινιστῇ ἀμέσως καὶ μετὰ πολλῆς ὁρμῆς εἰς τὸν πρέσβυν τῆς Πολωνίας, ὅστις ἐλησμόνησε τὸ πρὸς αὐτὴν ὀφειλόμενον σέβας. Εἰς τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεώς της συνέγραψε πολλὰ ἀγγλιστὶ ἐμμέτρως τε καὶ πεζῶς· ἔγραψε σχόλια εἰς τὸν Πλάτωνα, μετέφρασεν ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ δύο λόγους τοῦ Ἰσοκράτους, μίαν τραγωδίαν τοῦ Εὐρυπίδου, τὸν Ἰέρωνα τοῦ Ξενοφῶντος καὶ τὸν περὶ πολυπραγμοσύνης λόγον τοῦ Πλουτάρχου· ἐκ τοῦ Λατινικοῦ δὲ μετέφρασε τὸ τοῦ Σαλλουστιίου περὶ τοῦ πολέμου τοῦ *Iugurtha*, τὴν ποιητικὴν τέχνην τοῦ Οὔρατου καὶ τὸ περὶ *Philosophiarum Paragoriarum* τοῦ Βλακίου, τεμάχια ἐκ τοῦ *Oitalium Hracléous* τοῦ Συνέκα, μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Κινέφανος καὶ ἄλλην τοῦ Συνέκα. Ἐκφράζετο ἰταλίστῃ μετὰ πολλῆς καθαρότητος καὶ ὁμίλει ἐπίσης μετ' εὐκολίας τὴν Γερμανικὴν καὶ Γαλλικὴν. Ἐπὶ τούτοις δὲ ἦτο καὶ καλὴ μουσικὴ ὡς πρὸς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἔζη.

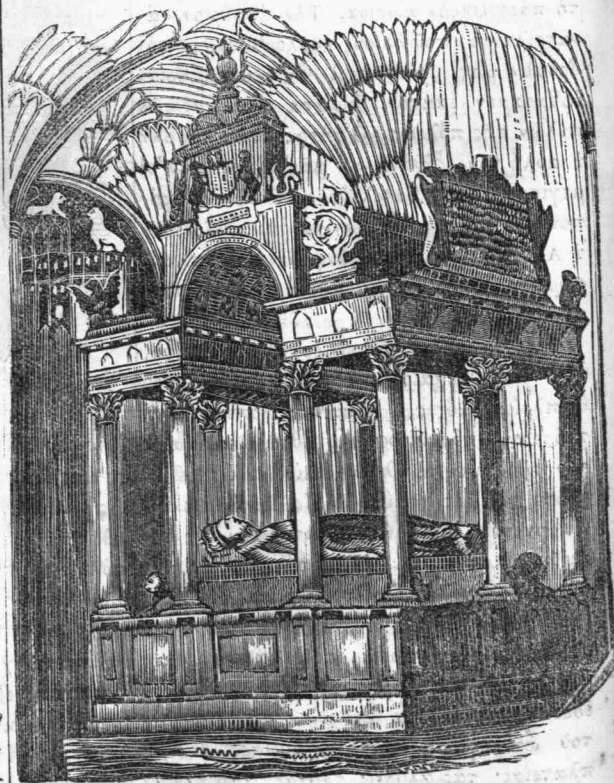
Ἡ εὐσίμος δὲ αὕτη καὶ ποικίλη μάθησις ἥτις σήμερον ἀκόμη οὐδ' εἰς πολλοὺς τῶν ἀνδρῶν ἀπαντᾷται, δὲν ἦτον ἐκπληξέως ἀντικείμενον ἐν Ἀγγλίᾳ, κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΣΤ'. αἰῶνος. Ὅλα τὰ κοράσια τῶν εὐγενῶν ἐλάμβανον τὴν κλασσικὴν ταύτην ἀγωγὴν καὶ ἡ ἀμάθεια, ἐν ἣ εὐρίσκονται ἐξ ἀναλογίας αἱ πλείους τῶν καθ' ἡμᾶς γυναικῶν, αἵτινες ὅμως νομίζουσιν ἑαυτάς ἀρίστα ἐκπαιδευμένας, ἤθελεν νομισθῇ τότε αἰσχος. Καὶ ὅμως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ παιδεία δὲν ὑπῆρχε τοσοῦτον κοινὴ, οὐδὲ τὰ ἐνεστῶτα μέσα τῆς ἐκπαιδεύσεως τοσοῦτον ἀρθρῶνα καὶ εὐπρόσιτα.

Ἡ ἱστορία ἔδωκεν εἰς τὴν Ελισάβετ τὸν τίτλον μεγάλης βασιλίσσης. Καὶ πραγματικῶς, ἀπὸ τῶν πρώτων τῆς κυβερνήσεώς της πράξεων, εὐκολον ἦτο νὰ κρίνῃ τις τὸ ὕψος καὶ τὴν ἐξοχὸν ἰσχύιν τοῦ πνεύματός της. Ἄν καὶ περιστοιχιζομένη ὑπὸ παντοίων δυσχερειῶν, κατέβαλλεν ὅμως ἀπάσας διὰ τῆς γενναιοτήτος της καὶ τῆς ἐπιτηδεϊότητος. Καὶ οἱ ἐχθροὶ της καὶ οἱ φίλοι της ὁμορῶνως ἐπήνεσαν τὴν σταθερότητα καὶ τὸ ἀκαμπτον τοῦ χαρακτῆρός της· τὸ διορατικόν, τὸ ἀγρυπνον καὶ τὸ ἐπιτηδεῖον τοῦ πνεύματός της, ἀλλ' ἐπίσης σύμφωνον εὐρέθησαν εἰς τὸ νὰ κατακρίνωσιν τὸ ὄργιλον τῶν παθῶν της, τὰ ὅποια δὲν ὑπέκρυπτε πάντοτε ἡ ἀξιοθαύμαστος προσπρήσις της, ἡ ἀκρα αὐστηρότης της, ἡ εὐερέθιστος εἰς τὰ ἐλαχίστα ζήλο τυπία της, καὶ ἡ πολλὰκις παιδαριώδης ματαιότητης.

Ἡ ἐκ νέου ἐγκατάστασις τοῦ Προτεσταντισμοῦ εἶναι τὸ μᾶλλον ἀξιοσημείωτον γεγονός τῆς βασιλείας της· ἡ δὲ ἐξοχὸς ἐπιτηδεϊότης ἥς ἐλαμν χρῆσιν μετὰ ταῦτα ἵνα ἀποτρέψῃ τοὺς ἰσχυροὺς ἐχθροὺς, τοὺς ὑποίους διήγειρε κατὰ τῆς κυβερνήσεώς της, συμβᾶν τοσαύτης ἐπιρροῆς, εἶναι ὁ δεύτερος τίτλος τῆς δόξης της, ἣν καθιέρωσεν ἡ κρίσις τῶν μεταγενεστέρων. Ἡ δὲ θανάτωσις τῆς Μαρίας Στουάρτης (1582) καὶ ἡ κατακτατικὴ τοῦ στόλου Φιλίππου τοῦ Β' προταγορευ-

θέντος στόλου ἀνίκητου (1588) εἶναι ἡ λύσις τῆς πάλης, τὴν ὅποιαν ἠγωνίσθη ἐν διαστήματι τριάκοντα ἐτῶν κατὰ τῶν ἀντιδράσεων τῶν Παπιστῶν. Δύο ὑπερμάχους εἶχε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Πάπας Παῦλος Δ'. καὶ ἡ δυτικὴ ἐκκλησία, τὴν βασίλισσαν Μαρίαν καὶ τὸν Φίλιππον, υἱὸν Καρόλου τοῦ Πέμπτου. Ἔδει νὰ νικήσῃ ἀμφοτέρους τοὺς ἀντιπάλους τούτους, καὶ ἐντὸς δύο ἐτῶν, ἡ Ελισάβετ ἐθριαμβεύσε κατὰ τῆς Μαρίας διὰ τοῦ θημίου καὶ τῆς κατασχύνης, καὶ κατὰ τοῦ Φιλίππου διὰ τῶν ὀπλῶν καὶ τῆς δόξης. Ἡ πολιτικὴ ἀνάγκη δὲν θέλει ποτὲ δικαιολογήσῃ τὴν καταδίκην τῆς δυστυχούς Μαρίας. Τὸ χυθὲν τοῦτο αἶμα ἐνεκολάφθη ὡς κηλὶς ἀνεξάλειπτος ἐπὶ τοῦ γέμματός της, διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἀποδώσῃ τις ἐν μέρει τὴν ἐκδίκησιν ταύτην εἰς αἷμα ἰδιαιτέρου μίσους καὶ ζηλοτυπίας.

Ἀποδείξιν περιέργων τῶν ἀδυναμιῶν τῆς βασιλείας ταύτης εὐρίσκομεν εἰς τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ λόρδου Μελβίλ. Ὁ εὐπατρίδης οὗτος ἀπεστάλη πρέσβυς πρὸς αὐτὴν τὸ 1564, παρὰ τῆς Μαρίας Στουάρτης μικρὸν πρὶν τῆς ὑπανδρείας αὐτῆς μετὰ τοῦ λόρδου Δαρνλέη· Ἡ Ελισάβετ συνεχῶς ἠρώτα αὐτὸν ἂν ἡ βασίλισσα τῆς Σκωτίας ἦτον ὠραιότερα αὐτῆς· τίς αὐτῶν ἐχόρευε καλῆτερον ἢ τίς ἐπαίξε καλῆτερον τὴν ἀρπαν καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐχούσα δὲ ἐνδυμασίας ὅλων τῶν τόπων, ἐνεδύετο καθ' ἑκάστην, ποτὲ μὲν κατὰ τὸν γαλλικὸν τρόπον, ποτὲ δὲ κατὰ τὸν ἀγγλικόν, ποτὲ δὲ κατὰ τὸν ἰσπανικόν καὶ οὕτω καθέξης. Ἐπεθύμησε, διηγείται ὁ λόρδος Μελβίλ, νὰ μάθῃ παρ' ἐμοῦ τίς ἦτον ὠραιότερα, αὐτὴ ἢ ἡ βασίλισσά μου. Ἀπεκρίθη ὅτι ἀμφοτέρων ἡ καλλονὴ ἦτον θαυμασία. Ἀλλὰ μὲ παρεκίνη· νὰ εἰπῶ θετικῶς ποίας ἐξ αὐτῶν τὴν καλλονὴν

ἐπρωτίμουν. Εἶπον ὅτι αὐτὴ μὲν ἦτον ἡ ὠραιότερα ἐξ ἑσῶν ἐφάνησαν βασίλισσαι τῆς Ἀγγλίας, ἡ δὲ Μαρία ἐξ ἑσῶν ἐφάνησαν εἰς τὴν Σκωτίαν· ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο τὴν εὐχαρίστησε καὶ ἐπέμενε πάλιν. Ἐγὼ δὲ ἀπάντησα τότε ὅτι καὶ αἱ δύο ἦσαν αἱ ὠραιότεραι γυναῖκες τῶν ἐπικρατειῶν τῶν, ὅτι ἡ Α. Μ. ἦτο λευκοτέρα, ἀλλ' ἡ βασίλισσά μου παλλὰ χαρίεσσα. »

Ἐκ τῆς ζαλοτύπου προασχολήσεως ἣτις φανεροῦται ἐκ τῆς διηγήσεως ταύτης, τῆς ὁποίας παραλείπομεν πολλὰς περικοπὰς, γίνεται δῆλον ὅτι ἡ Ἐλισάβετ, ὑπογράφουσα τὴν καταδίκην τῆς Μαρίας, δὲν ἠσθάνετο τὴν λύπην ἐκείνην, τὴν ὁποίαν προσεποιήθη μετὰ ταῦτα, καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σκεφθῇ τις ἄνευ ἀγανακτήσεως ἐκ ποίων ὠρμήθη αἰσθημάτων ἵνα θυσίᾳ διὰ παντός, θέτουσα μίαν ὑπογραφὴν τῆς, τὴν δόξαν αὐτῆς καὶ τὴν ἡσυχίαν τῆς συνειδήσεώς της. Ἀλλ' ὅμως οἱ Ἀγγλοὶ διετήρησαν μέγιστον σέβας πρὸς τὴν μνήμην της. Καὶ δικαίως· διότι ἀνύψωσε τὴν Ἀγγλίαν εἰς περιουσίαν ἰσχύος καὶ δόξης ἀγνώστου πρὸ αὐτῆς. Αἱ τέχναι, ἡ βιομηχανία, τὸ ναυτικὸν τῆς Ἀγγλίας ἐφθασαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν της εἰς ἀκμαίαν κατάστασιν. Ὁ ἀρχιγραμματεὺς αὐτῆς Ροβέρτος Κεκίλ εἶπε περὶ αὐτῆς μετὰ πολλῆς ὀρθότητος. « Πολλάκις ἦτο μεγαλητέρα καὶ τοῦ ἀνδρός, ἐνίοτε δὲ καὶ τῆς γυναικὸς κατωτέρα. » Ὁ τάφος αὐτῆς θν παριστᾷ ἡ εἰκονογραφία μας κεῖται εἰς τὸ παρεκκλησίον Ἑρρίκου τοῦ Ζ' ἐν τῇ περιωνύμῳ μονῇ τοῦ Οὐεστμίνστερ (abbey of Westminster), κοιμητηρίῳ τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας.

Ο ΜΟΥΡΙΛΛΟΣ.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἤδη κατὰ ποῖον ἔτος καὶ ἐν τινὶ πόλει τῆς Ἰσπανίας ἐγεννήθη ὁ Μουρίλλος, ἀλλὰ θέλω εἰπεῖ μόνον τὸ πῶς ἐγίνε μέγας ζωγράφος. Εἰκοσαετῆς μόλις καὶ πρὶν ἢ ἀποκαλυφθῇ αὐτῷ τὸ δῶρον τῆς ζωγραφικῆς, ὁ Μουρίλλος ἤρασθη τῆς δόνας Πασκίτας, γυναικὸς εὐσάρκου καὶ πρὸ πολλοῦ χρόνου καὶ

τὸν σύζυγόν της καὶ τὸ ἀνθρώπινόν της νεότητος ἀπολέσας. Ὁ Μουρίλλος εἶδεν αὐτὴν εἰς στιγμὴν καθ' ἣν εἶναι ἐπικινδυνὰ βλέπομεναι αἱ γυναῖκες· τὴν εἶδε νύκτα καὶ εἰς χορὸν, λάμπουσαν δι' ὅλων τῶν θελημάτων γυναικὸς ὠραίας καὶ ἡγάπησεν αὐτήν, διότι ἡ ὠριμότης μάλιστα εἶναι ἀρεστὴ εἰς τὰς νεαρὰς καρδιάς.

Ὁ νέος λοιπὸν παρεδόθη εἰς διακαῆ πρὸς αὐτὴν ἔρωτα, διαρκέσαντα ὀκτὼ ὅλους μῆνας! διότι ὅσων ποίησιν, ὅσων πῦρ περιεῖχεν ἡ εἰκονοματὴς καρδιά αὐτοῦ ἐδαπανήθη ταχέως εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ ἔρωτός του, καὶ ἄλλος ἔρωτος ὑψηλότερος καὶ ἱερώτερος, τὸν πρῶτον τοῦτον διεδέχθη.

Ἄλλ' ἡ Πασκίτα, ἡ εὐμορφος καὶ φρόνιμος Πασκίτα, εἰς μάτην ἐζήτει νὰ φειδωλευθῇ τὸν ἔρωτα τοῦτον, ὅστις διὰ τὸ ὁρμητικόν του, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ. Φοβουμένη νὰ ἐξαντλήσῃ αὐτὸν, τὸν ἐδαπάνει ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὡς προσφέρει τις τὸν ἄρτον εἰς πειναλέον τέκνον· ἀλλ' ἡ τροφή αὐτὴ δὲν ἐξήρκει εἰς τὴν πυρίνην καρδίαν τοῦ καλλιτέχνου. Ἡ ποιητικὴ αὐτοῦ ψυχὴ ἠσθάνετο ἄλλους πόθους ἰσχυροτέρους καὶ ἐπιτηδαιότερους νὰ πληρώσῃ τὸ ἐν αὐτῇ κενὸν μετρίσου εὐρεθῇ ἡ τέχνη, ὁ μόνος τοῦ καλλιτέχνου ἀληθὴς καὶ ὑψηλὸς ἔρωτος εἰς θν παραδίδετο νύκτα καὶ ἡμέραν, θυσιάζων καὶ ἡδονὰς καὶ πλούτη καὶ ἐν ἐνὶ πάντα, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν γυναικῶν.

Ἡ Πασκίτα ἐν τούτοις ἦτον ὅλως ἀφοσιωμένη εἰς τὸν ἔρωτά της, ἀντιλαμβάνομένη αὐτοῦ πάσαις δυνάμεσι καὶ ἀγνοοῦσα τίνι τρόπῳ νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ἀτελεύτητον. Ἀλλ' οὐαί! ἡ τάλαινα, μῆδ' ἡμέρᾳ ἔτυχεν ἀντιζήλου πλέον ἐπικινδύνου ὅλων τῶν καλλωγῶν τοῦ Μαδρίτου. Ἀκούσασα τὴν φήμην τοῦ ζωγράφου δὸν Ζουὰν ἐκ Καστίλλας, ἔφερεν αὐτὸν νὰ ζωγραφίσῃ τὴν εἰκόνα της, τὴν ὁποίαν δέσασα εἰς χρυσὴν κορωνίδα ἔδωκεν εἰς τὸν Μουρίλλον, ὡς δεσμὸν δυνάμενον νὰ συσφίξῃ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ ἣτις ἤρχισεν ἤδη νὰ χαλαροῦται.

Ἰδὼν τὴν ἐξαισίαν ταύτην εἰκόνα ὁ Μουρίλλος ἀφῆκε κραυγὴν θαυμασμοῦ ἢ ἔρωτος. Πολλὴν ὥραν ἐθεώρει τὸ ἔμψυχον τοῦτο ὕψασμα, σιωπηλὸς, ἀκίνητος, πλήρως ἐκστάσεως.

Ἡ Πασκίτα περιχαρὴς ἐβλεπεν αὐτὸν εἰς τοσοῦτον θαυμασμόν ευθισμένον διὰ τὰ κάλλη αὐτῆς, καὶ διαφόρους τρυφερότητας καὶ στοργῆς λέξεις ἀπέτεινε πρὸς τὸν νεανίαν. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤκουε, δὲν ἀπεκρίνετο, δὲν ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' ἀπομακρυνόμενος καὶ πλησιάζων, ἐπὶ τῆς εἰκόνος εἶχεν ἠτενισμένους τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ μόλις περὶ τὸ τέλος στραφεὶς αἰφνης πρὸς τὴν Πασκίταν, εἶπεν εἰς αὐτήν ὡς εἰς δικαστὴν ξένης ὑποθέσεως, « ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι περικαλλής! »

Ἡ Πασκίτα δὲν ἐνόησεν.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ δὲν ἐνόησεν ὅτι μετὰ τὴν εἰκόνα της, ὁ Μουρίλλος δὲν ἠγάπα πλέον αὐτήν.

Παράδοξος τῶν ποιητῶν ἡ καρδιά! εἰς τὸν ἔρωτά των, εἰς τὰς κλίσεις των, εἰς τὸν θαυμασμόν των, μόνον τὸ καλὸν, τὸ ἀληθὲς καλὸν διώκουσι καὶ λατρεύουσιν αὐτὸ ὅπου καὶ ἂν τῷ τύχῃσιν, εἰς γυναῖκα, εἰς ἕν νεφρὸς, εἰς ἕν ἄνθος, εἰς ἕν ἀγαλμα, εἰς μίαν εἰκόνα . . .